U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **CH. D. N.**, zastoupen JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2012 č. j. OAM-401/ ZA-ZA06-ZA09-2010, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 12. 2012, č. j. 61 Az 5/2012 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 3. 2012, čj. OAM-401/ZA-ZA06-ZA09-2010, neudělil žalobci (dále „stěžovatel“, případně „žadatel“) mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. (dále „zákon o azylu“). Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“).

V žalobě stěžovatel vytkl žalovanému, že nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, nezjistil dostatečné informace o situaci v Nigerii. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Naplnění zákonných podmínek stěžovatel zdůvodnil příběhem o násilí vůči němu ze strany jeho bratra, kterému státní moc v Nigerii není schopná, případně ani ochotná, čelit. Motivací tohoto násilí měly být finanční požadavky a vztahy obou bratrů. Podle stěžovatele žalovaný nezohlednil aktuální situaci v Nigerii. Stěžovatel tvrdí, že od prosince 2011 došlo k podstatné změně v důsledku nárůstu tenzí mezi muslimskou a křesťanskou částí populace. Riziko brutálních útoků z tohoto důvodu vůči němu, příslušníku křesťanské části populace, považuje za značné. Rodinné vztahy v řízení před krajským soudem stěžovatel explicitně nezmínil.

Rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě

Krajský soud žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s."). V rozhodnutí vycházel z následujících závěrů.

Stěžovatel v průběhu celého správního řízení důsledně uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, spočívající ve snaze docílit legalizace dalšího pobytu na území České republiky poté, kdy jej opustila manželka a cizinecká policie mu neprodloužila povolení k pobytu. Rovněž argumentoval obavami z bratra, který mu vyhrožoval zabitím, v důsledku jejich sporů o peníze z dědictví po otci. Tyto důvody ovšem nelze považovat za azylově významné, neboť nenaplňují smysl ustanovení § 12 azylového zákona.

Pokud jde o námitku týkající se tvrzení, že s ohledem na situaci v Nigérii, která dlouhé roky bojuje s rozsáhlou korupcí nejen ve státní správě, ale také v policejních složkách, a že z tohoto důvodu není schopna a dost možná ani ochotna mu zajistit ochranu před nátlakovým chováním a ohrožením zdraví ze strany jeho bratra, je nutno zdůraznit, že pouhým tvrzením nelze nahradit prokazování, že by policie či státní orgány Nigérie neposkytly žalobci dostatečnou ochranu proti protiprávnímu jednání jeho bratra, zejména když žalobce o tuto pomoc vůbec nepožádal.

Druhým žalobním bodem byl žalobcův nesouhlas se závěrem stěžovatele, že v jeho případě nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný při posouzení hrozby nebezpečí vážné újmy v případě žalobcova návratu do Nigérie vycházel z pohovoru, který s ním byl proveden v rámci řízení o mezinárodní ochraně a z informací o politické a ekonomické situaci a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Konkrétně se jednalo o zprávu Ministerstva zahraniční USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2010 ze dne 8. 4. 2011, zprávu o zemi – Nigérie Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 6. 4. 2011 a z informace MZV ČR č.j. 98318-2010-LPTP ze dne 16. 3. 2010. Žalobce však namítal, že od doby, kterou hodnotí tyto uvedené zprávy, došlo v Nigérii k podstatné změně bezpečností situace. Od prosince 2011 přibyly útoky z náboženských důvodů na skupiny křesťanských občanů Nigérie národnosti Igbo, ke které žalobce patří. Žalobce v tomto směru poukázal na internetové zprávy zpravodajství BBC, ze kterých dovozuje, že při návratu do země původu by mu mohla hrozit vážná újma vzniklá na základě brutálních útoků na křesťanskou část populace státu. Pro posouzení této žalobní námitky krajský soud opatřil žalobcem namítané zprávy, včetně jejich překladu do českého jazyka. Jedná o zprávy BBC News Afrika, článku Profil Nigérie ze dne 5. 11. 2012, článku Nigérie: Rozdělený národ ze dne 4. 4. 2011, článku Nigerijští křesťané zasaženi dalšími islamistickými útoky ze dne 7. 1. 2012, článku Nigerijské kostely zasaženy výbuchy během vánočních modliteb ze dne 25. 12. 2011. Tyto zprávy dokumentují přetrvávání násilných střetů mezi různými náboženskými skupinami, tak jako tomu bylo v minulých letech ve vývoji země původu žalobce a mají původ nejen v náboženské netoleranci, ale také politických, ekonomických a etnických faktorech. Jde o náboženský problém, který postihuje většinu populace Nigérie. Tato skutečnost stejně jako další oblasti nedodržování lidských práv v Nigérii nemají bezprostřední spojitost v osobě žalobce a nelze z nich dovozovat odůvodněné obavy z pronásledování či hrozby vážné újmy ve smyslu shora citovaného ust. § 14a zákona o azylu. Je proto i v této části žaloba

žalobce nedůvodná, stejně tak jako vytýkaná porušení ustanovení § 50 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále „správní řád“), neboť žalovaný, jak vyplynulo z obsahu správního spisu, si opatřil dostatek informací, zejména zjištěných pohovorem se stěžovatelem a ze zpráv o zemi jeho původu a z těchto zjištění učinil správné skutkové i právní závěry. Pokud stěžovatel svou žádostí o udělení mezinárodní ochrany mínil řešit potřebu legalizace dalšího pobytu na území České republiky, pak otázku pobytu cizinců na území ČR řeší zákon č. 326/1999 Sb., v platném znění, jehož instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany či doplňkové mezinárodní ochrany.

Kasační stížnost

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností pro důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Ve zdůvodnění kasační stížnosti předně namítl, že uvedl takové skutečnosti, které jsou podřaditelné pod důvody dle § 12 zákona o azylu. Tyto skutečnosti naplňují znaky závažného porušení lidských práv i opatření působící psychický nátlak nebo jiná podobná jednání, odpovídající jak § 2 odst. 7 zákona o azylu, tak i čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2004/83/ES (dále „kvalifikační směrnice“ nebo „směrnice“). Citací zákona, bez individualizace věci, opakuje rovněž tvrzení o nedostupnosti vnitrostátní ochrany. Podle stěžovatele lze k závěru, že o takový případ se jedná i v posuzované věci lze dospět urokonformním výkladem s přihlédnutím k čl. 6 kvalifikační směrnice.

Stěžovatel odmítl tvrzení žalovaného, že uzavřel fiktivní manželství. Argumentoval tvrzením, že z tohoto manželství se narodilo dítě, jehož je biologickým otcem.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný zdůraznil, že jak správní rozhodnutí, tak také rozsudek krajského soudu byly vydány na základě dostatečného dokazování, opravňujících závěr, že v případě stěžovatele nebyly splněny podmínky pro poskytnutí mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu a rovněž pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 uvedeného zákona. Stěžovatel ve skutečnosti ani netvrdil, že měl v Nigerii potíže podřaditelné pod uvedená ustanovení, rovněž uváděné jednání soukromé osoby (bratr) nepředstavuje samo o sobě azylově významnou skutečnost. Nelze přehlédnout skutečnost, že stěžovatel se ani nepokusil obrátit se o pomoc na nigerijské orgány, přestože z dostupných zdrojů je známé, že nigerijské orgány takto ohroženým osobám pomoc poskytují. Žalovaný nakonec poukazuje na chybnou představu stěžovatele, že o legalizaci pobytu v České republice lze usilovat prostřednictvím mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, přestože k tomu je možné využít zákonné instituty zákona č. 326/111 Sb. o pobytu cizinců.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

V případě kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu ve věcech azylu se Nejvyšší správní soud nejprve zabývá otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 102

a násl. s. ř. s.). Až po vyřešení otázky přípustnosti kasační stížnosti totiž přichází v úvahu zkoumání její přijatelnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Azs 5/2006 - 30: „*V případě kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu ve věcech azylu se Nejvyšší správní soud nejprve zabývá otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.). Pouze v případě přípustné kasační stížnosti pak přichází v úvahu zkoumání její přijatelnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s.*“

Podmínky přípustnosti kasační stížnosti (§ 102, § 105 odst. 2, § 106 „s. ř. s.“) byly splněny. V takovém případě je tedy namístě se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti dle § 104a s. ř. s.

Za nepřijatelnou lze považovat takovou kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy žadatele o tuto ochranu. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je v takových případech nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. K této argumentaci srovnej také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39.

Pro úvahy o aplikaci zákona o azylu je zajímavé rekapitulovat, zda a jaká azylově významná skutková tvrzení uvedl sám stěžovatel, a to ve správní žalobě ke krajskému soudu, v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 11. 2010, v protokolu ze dne 7. 12. 2010 o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, v dodatečném protokolu k této žádosti ze dne 29. 9. 2011 a z holografického zdůvodnění žádosti o azyl ze dne 29. 11. 2010.

Stěžovatel chce žít v České republice, nechce se vrátit do Afriky. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil jednak snahu najít manželku a jednak vyhrožování ze strany jeho bratra kvůli penězům po otci. Potvrdil, že se neobrátil s žádostí o pomoc na nigerijské orgány a setrval u tvrzení, že taková pomoc není v Nigerii možná, v této konkrétní věci také proto, že jeho bratr zastává vlivné postavení ve struktuře jakési nátlakové organizace (pracující pro politickou stranu PDP). Ohledně tohoto důvodu však setrval jen u zcela všeobecného tvrzení, které žádným způsobem neupřesnil.

Z objektivních podkladů, ze kterých vycházel žalovaný a které krajský soud ještě doplnil o zprávy BBC News Afrika, citované v napadeném rozsudku, jichž se dovolával sám stěžovatel, nic azylově významného nevyplývá. Proto je opodstatněný závěr, že neexistuje žádný takový důvod, který by měl vztah k osobě stěžovatele. Ostatně nic nenasvědčuje ani tomu, že by vůbec existoval uvedený soukromoprávní konflikt mezi bratry o peníze po otci, byť by se i tak jednalo o skutečnost azylově bezvýznamnou.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, pro potřeby této rekapitulace skutkových okolností, že stěžovatel se dovolával skutečností s vysokou mírou neurčitosti způsobené tím, že bližší podrobnosti ani neuvedl, bratrovy výhrůžky oficiálně neoznámil a také nepožádal o státní ochranu, navíc ze spisu nevyplývá ani to, že by se o tomto údajném

konfliktu někomu svěřil. Takto neurčitá tvrzení nepředstavují způsobilý základ dokazování dle § 51 až § 53 zákona č. 500/2004 Sb., („správní řád"). K posuzovanému příběhu se stěžovatel ani nepokusil získat příslušné listiny, respektive žádné nepředložil, nespecifikoval žádné důkazní prostředky a případné svědky nelze identifikovat pro jejich anonymitu nebo nedostupnost.

Stěžovatelovo tvrzení o jeho rodinných motivacích není azylově uchopitelné, ovšem není rovněž ani pravděpodobné. Stěžovatel se svou manželkou v rodinných vztazích zjevně nikdy nežil, neboť po sňatku již žádné další soužití nenásledovalo a manželka se zdržuje na místě stěžovateli neznámém. Účelovost sňatku byla navíc prokázána tím, že stěžovatelova manželka byla stíhána pro trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky dle § 117d odst. 1 trestního zákona, spočívajícího v tom, že za úplatu 20.000 Kč uzavřela se stěžovatelem fiktivní sňatek. Tuto trestnou činnost doznala, potvrdily ji i další provedené důkazy a tudíž byly naplněny zákonné podmínky § 307 odst. 1 trestního řádu pro podmíněné zastavení trestního stíhání usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Mostě ze dne 12. 11. 2010, čj. 1 ZT 403/2010-5, které nabylo právní moci dne 1. 12. 2010, aniž by vznikly jakékoli pochybnosti o skutku samotném. Tvrzení stěžovatele o jeho biologickém otcovství k dítěti, narozenému ze svazku s jeho manželskou, v uvedeném kontextu nehraje významnější roli nehledě na to, že zůstává v poloze pouhého ničím nedoloženého tvrzení, které stěžovatel navíc poprvé uvedl až v řízení o kasační stížnosti. Závěr žalovaného, aprobovaný také krajským soudem, o fiktivním manželství stěžovatele, je tedy zcela opodstatněný.

Významnou otázku tohoto řízení představuje rozsah přezkumné pravomoci soudu ve správním soudnictví, konkrétně v případech, kdy žadatel o mezinárodní ochranu neuvádí takové skutečnosti, které dokumentují splnění zákonných podmínek pro udělení konkrétních forem mezinárodní ochrany, pokud tyto podmínky jinak nevyjdou najevo.

Řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční. Bylo tedy na stěžovateli, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv a jak jasně v případě, kdy se bude takto ochrany svých práv domáhat, v žalobě vymezí nejen to, které výroky správního rozhodnutí napadá, ale v žalobních bodech také náležitě specifikuje, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné.

Takový závěr podporuje nepochybně rovněž ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, z něhož lze citovat: *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu"*. Stěžovatel uvedené možnosti nevyužil a nesplnil odpovídající důkazní povinnost. Za takové situace postupoval žalovaný správně v souladu se skutkovými podklady, které vyšly v řízení najevo.

Podstatou a smyslem azylového řízení je udělit azyl toliko pro pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z taxativně vymezených důvodů. Azylové zákonodárství České republiky

přitom, a to v kontextu právních úprav azylu v jiných demokratických evropských zemích, vnímá právo na azyl jako právo na nezbytnou ochranu před výše uvedeným nebezpečím.

Podle ustálené judikatury z takto chápané podstaty azylového řízení vyplývá, že účelem přiznání azylu je poskytnout ochranu tomu, kdo je v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo cítí důvodnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně vyjmenovaných. Státní moc musí být v zemi původu žadatele v takových případech vykonávána způsobem vykazujícím znaky perzekuce či diskriminace osob určitého konkrétního náboženského vyznání, rasy či politického přesvědčení. Občan prchající z vlasti před takovým výkonem státní moci vlastního státu, sám jako oběť bezpráví, žádá proto ochranu jinde. Aby mu však taková ochrana mohla být poskytnuta, musí být prokázáno, že je především reálným nositelem určitého přesvědčení politického či náboženského, a že původ jeho obav je v reálně probíhající perzekuci osob tohoto přesvědčení ze strany státu, a že tento stav, jím nezaviněný a jím neovlivnitelný je rozhodující pohnutkou k odchodu ze země původu a žádosti o ochranu v jiné zemi, a nikoliv důvody jiné.

Žalovaný správní orgán, a stejně tak i krajský soud, jak vyplývá z obsahu spisu, vycházely z dostupných objektivních podkladů a zejména z také přímo z tvrzení stěžovatele, a jejich závěr o tom, že stěžovatel neuvedl skutečnosti svědčící tomu, že by mu měla být udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení. Správní orgán si opatřil dostatek důkazů i při nečinnosti stěžovatele, na jejichž podkladě zjistil dostatečně skutkový stav věci a vyhodnotil jej v souladu s právní úpravou. Krajský soud se po posouzení věci právem s postupem žalovaného a s jím provedeným vyhodnocením skutkového stavu ztotožnil.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se podrobně a argumentačně přesvědčivě vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, se závěry krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a také na ně v podrobnostech odkazuje. Námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné a zjevně účelové.

Při úvaze o věrohodnosti stěžovatele je třeba zdůraznit, že ze dvou jeho zásadních tvrzení jedno, o manželském životě stěžovatele, bylo přesvědčivě vyvráceno. Druhé stěžejní tvrzení, o konfliktu stěžovatele s bratrem, nebylo ani pokazováno a rovněž je lze považovat za účelové a zcela nepravděpodobné. Naopak lze souhlasit s žalovaným, že stěžovateli se jednalo jedině o legalizaci jeho pobytu v České republice. K tomu ovšem nelze využít řízení o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž instituty zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců.

Stěžovatel se dovolával ve svůj prospěch rovněž eurokonformního výkladu posuzování okolností významných pro udělení mezinárodní ochrany. Poukazoval přitom na směrnici Rady 2004/83/ES a na její konkrétní ustanovení. Tuto normu ovšem vyložil účelově ve svůj prospěch a v rozporu s její podstatou. Zásadní vymezení podstaty tzv. „minimálních norem“, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí, aby mohli žádat

o postavení osoby potřebující mezinárodní ochranu (čl. 1 směrnice), obsahuje čl. 2 písm. c) případně e), a to ve vztahu k čl. 15 uvedené směrnice. Ve všech případech je klíčovým identifikačním hlediskem pronásledování žadatele z rasových, náboženských, národnostních nebo politických důvodů. Vyloučena jsou ovšem taková nebezpečí, jimž je všeobecně vystaveno obyvatelstvo určitých zemí (odst. 26 uvozovacích ustanovení směrnice), neboť ta nelze kvalifikovat jako konkrétní ohrožení pro účely řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany konkrétní osobě. Důvody pronásledování ve smyslu čl. 10 kvalifikační směrnice dále specifikují shora uvedený zásadní dopad evropské právní úpravy v dané oblasti. Stěžovatele nelze zařadit do žádné definované skupiny z hlediska nezbytné individualizace jeho ohrožení. Stěžovatel není pronásledován pro některý z azylově významných důvodů a nic takového ani netvrdí.

Stěžovatel se konkrétně dovolává ve svůj prospěch čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice a § 2 odst. 7 zákona o azylu. Ani jedna z tam uvedených podmínek se však na něj nevztahuje, a to nejen z toho důvodu, že žadatel nesplňuje obecné podmínky poskytnutí ochrany dle čl. 2 kvalifikační směrnice, ale také proto, že z ničeho nelze dovodit ani přibližnou existenci skutkových okolností, které by vůbec bylo možné z hledisek uvedených ustanoveni posuzovat.

Jestliže se stěžovatel (v určité fázi řízení) domáhal také poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, podmínky pro to neshledal ani žalovaný ani krajský soud a Nejvyšší správní soud v tomto ohledu s jejich závěry rovněž souhlasí. V řízení rozhodně nebylo prokázáno, že by stěžovateli při návratu do Nigerie hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného ustanovení. V tomto směru lze odkázat na argumentaci usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, podle něhož by sice „*soud nemohl přehlédnout (bez ohledu na obsah žaloby), pokud by byly dány důvody k ochraně žalobce před hrozící vážnou újmou v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by ochrana mohla být poskytnuta. Nemá-li však soud poznatky podporující závěr, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo nezbytné poskytnout cizinci doplňkovou ochranu, neboť k tomu byly důvody plynoucí ze zásady non-refoulement, která již nemůže být zajištěna v jiném řízení, pak by nad rámec žalobních bodů bylo možné napadený rozsudek zrušil jen pokud by byla zjištěna nicotnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost znemožňující přezkoumání v mezích žalobních bodů*“. O takový případ se ovšem v posuzované věci nejednalo, jak je patrné ze shora uvedené argumentace.

Argumentace krajského soudu i žalovaného byla podložena zjištěnými skutečnostmi v průběhu předcházejících fází řízení a její závěr, ke kterému dospěl žalovaný i krajský soud, správně definuje činnost stěžovatele jako snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. Žádné azylově významné důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany dle § 12 až 14b s. ř. s. nebyly u stěžovatele prokázány. Takový příběh stěžovatele v ničem nepřesahuje jeho vlastní zájmy a nevyvolává potřebu řešení otázek nad rámec konkrétního případu.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodů tvrzených stěžovatelem a ani z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů

a rozhodovací činnosti krajských soudů. Proto stěžovatelovu kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu